

Hồi 1

T

háng ba.

Yên vũ Giang Nam.

o0o

Lạc hoa nhân độc lập, vi vũ yến song phi. Hoa rơi, người đứng một mình, mưa lâm râm, đôi yến tử bay ngang. Đôi yến tử đã bay qua tường đầu, một mình Thường Hộ Hoa vẫn còn đứng trong vườn.

Những giọt mưa đã thấm ướt y phục của chàng, chàng lại không có cảm giác gì, mặt nhuộm nét cô độc bơ vơ.

Mục quang của chàng cũng cô độc bơ vơ, không cúi nhìn những cánh hoa rơi xung quanh, cũng không dõi theo đôi yến tử vừa bay qua, lại lạc trên phong thư trong tay.

o0o

Tờ giấy trắng muốt, chữ đen ngời.

Mỗi một chữ cơ hồ đều lệch lạc đứt đoạn, chừng như người viết phong thư này lúc đó đang ở trong trạng thái sợ hãi cực độ, cả bút cũng vô phương cầm chắc.

Đó có thể là sự thật.

Bởi vì đây là một phong thư cầu cứu!

o0o

--- Hấp Huyết Nga ngày đêm rình rập xung quanh, tính mạng nguy cấp vô cùng!

o0o

Vừa lọt vào mắt đã kinh tâm, đảm lượng của Thường Hộ Hoa tuy luôn luôn rất lớn, đọc đến hai câu đó cũng không khỏi kinh hãi.

“Hấp Huyết Nga? Hấp Huyết Nga là cái gì?”

Chàng lại trầm ngâm, khuôn mặt cô đơn lạc lõng đã chuyển biến thành một khuôn mặt nghi hoặc, đọc lướt vội phong thư, cuối cùng đã cử khởi cước bộ.

Cước bộ của chàng nhẹ nhàng như hoa rơi.

o0o

Phía trước hoa kính có một tòa đình nho nhỏ.

Hai nữ hài tử kiều mỹ như hoa, thon thả yếu ớt như hoa đang ngồi đối diện trong đình.

Giọng nói của bọn họ uyển chuyển như xuân oanh, nụ cười lại như xuân hoa.

Cả danh tánh của bọn họ cũng là một thứ xuân hoa.

Tiểu Đào toàn thân vận y phục màu hồng đào, sắc mặt lại hơi trắng tái. Y phục của Tiểu Hạnh tuy màu hạnh, sắc mặt trái lại còn giống đào hoa hơn so với Tiểu Đào.

Bọn họ vốn là nữ tặc xưng bá Trường Giang --- Hai con ong ác độc trong “Hoành Giang Nhất Oa Nữ Vương Phong”, hiện tại lại ôn nhu như hồ điệp, lưu lại Vạn Hoa Trang, theo hầu tả hữu Thường Hộ Hoa.

Đó không phải chỉ vì Thường Hộ Hoa đã cứu mạng bọn họ, còn là vì Thường Hộ Hoa là anh hùng trong tâm mục của bọn họ, là quân tử trong đám tặc đạo!

Bọn họ tự xưng là hoa nô của Vạn Hoa Trang, là thị nữ của Thường Hộ Hoa. Thường Hộ Hoa thủy chung coi bọn họ như bằng hữu.

Cũng chỉ là bằng hữu. Đó là chỗ duy nhất bọn họ không vừa lòng.

Bọn họ lại vẫn khoái lạc. Chỉ cần có thể lưu lại Vạn Hoa Trang, bọn họ đã thấy thoải mái lắm rồi.

Vạn Hoa Trang hoa nở tứ quý, Thường Hộ Hoa lại quanh năm cười tươi.

Bọn họ thích hoa, càng thích khuôn mặt đã quá thân thiết của Thường Hộ Hoa, còn có nụ cười mê nhân.

Thường Hộ Hoa cũng rất ít khi không cười.

Cho nên hiện tại nhìn thấy Thường Hộ Hoa mặt mày trầm tư bước tới, bọn họ không khỏi giật mình.

Bọn họ lập tức nghĩ rằng một chuyện không tầm thường đã xảy ra!

oOo

Tiếng cười ngưng hẳn trong một sát na, Tiểu Hạnh Tiểu Đào không hẹn mà cùng đứng lên.

Thường Hộ Hoa bước thêm hai bước, đưa phong thư trong tay ra, chột hỏi:

- Phong thư này là ai mang đến?

Tiểu Đào đáp:

- Một trung niên hán tử mặc y phục gia đình, tự xưng là Thôi Nghĩa, đến từ Tụ Bảo Trai.

Thường Hộ Hoa không hỏi gì nữa, Tiểu Hạnh đứng bên không nhin được:

- Là thư của ai vậy?

Thường Hộ Hoa từ từ đáp:

- Chủ nhân của Tụ Bảo Trai, Thôi Bắc Hải.

Tiểu Hạnh hỏi:

- Y có phải là bằng hữu của chàng?

Thường Hộ Hoa thở dài nhè nhẹ:

- Trước đây là vậy.

Tiểu Hạnh hỏi truy:

- Còn bây giờ?

Thường Hộ Hoa điềm đạm đáp:

- Không còn nữa.

Tiểu Hạnh không hỏi nữa, ả biết Thường Hộ Hoa là người ra sao, Thôi Bắc Hải nếu quả không phải đã làm cho chàng khinh ghét, không phải đã đối xử không đúng với chàng, chàng tuyệt không thể nào lại coi bằng hữu không còn là bằng hữu nữa.

Tiểu Đào đứng bên cạnh lại xen lời:

- Lần này y viết thư gửi cho chàng về chuyện gì vậy?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Muốn ta đi cứu y.

Tiểu Đào hỏi:

- Muốn hay là thỉnh?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Muốn!

Tiểu Đào hỏi:

- Lễ nào Thôi Bắc Hải còn chưa biết chàng đã không còn coi y là bằng hữu nữa?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Làm sao mà không biết được.

Tiểu Đào ngạc nhiên:

- Như vậy sao y còn đưa thư tới?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Bởi vì lúc còn là bằng hữu, y đã từng cứu ta một lần, lần đó tuy không có sự giúp đỡ của y thì ta cũng vị tất đã chết, nhưng cũng đã tiếp thụ sự trợ giúp của y, lãnh tình của y.

Chàng ngừng một chút, lại nói:

- Y biết ta tuyệt không phải là người vong ân phụ nghĩa!

Tiểu Đào thốt:

- Y lần này hiệp ân cầu báo.

Thường Hộ Hoa nói:

- Theo ta biết y tính không phải là hạng người đó, có lẽ lần này sự tình thật quá khủng bố, quá đột ngột, y bối rối đại loạn, tự mình thật sự vô phương ứng phó, bất đắc dĩ mới tìm tới ta.

Tiểu Đào hỏi:

- Y đã rước lấy phiền toái gì rồi?

Thường Hộ Hoa mục quang lạc trên phong thư:

- Các người có từng nghe nói có một thứ gọi là Hấp Huyết Nga không?

- Hấp Huyết Nga?

Tiểu Đào nghiêng đầu ngẫm nghĩ, quay đầu nhìn Tiểu Hạnh, Tiểu Hạnh cũng đang gương tròn mắt nhìn ả.

Thường Hộ Hoa nhìn cả hai:

- Các người không có ấn tượng gì hết?

Tiểu Đào hỏi:

- Là vật gì vậy?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Ta cũng không rõ.

Chàng ngẫm nghĩ, lại nói:

- Theo sách vở, đó đáng lẽ là một thứ ngài khát máu.

Tiểu Đào bỗng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm xà gổ chạm khắc.

Một con hồ điệp đang đậu trên xà gổ.

Con hồ điệp bảy màu loang lổ, tuy không phải dưới ánh mặt trời, giữa những khóm hoa, nhưng vẫn mỹ lệ phi thường.

Tiểu Đào kỳ thực đang đinh ninh nhìn con hồ điệp đó:

- Theo tôi thì con ngài giống như hồ điệp...

Thường Hộ Hoa ngắt lời:

- Ngoại hình nhìn cũng có chỗ tương tự, kỳ thực lại khác biệt rất nhiều chỗ, hồ điệp ngày ra đêm ngủ, nga thì lại ngày nằm đêm ra, hồ điệp lúc tỉnh tại thì đôi cánh đứng thẳng sau lưng, nga thì lại xoè hai cánh tả hữu.

Chàng không những chỉ nghiên cứu kỹ lưỡng về hoa, đối với côn trùng cũng vậy.

Tiểu Đào nói:

- Tính đi tính lại, có một điểm hoàn toàn tương đồng.

Tiểu Hạnh không nhịn được hỏi:

- Điểm nào?

Tiểu Đào đáp:

- Bọn chúng đều không thích máu, càng không thể hút máu.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Cho nên sự tình mới thấy kỳ quái.

Tiểu Hạnh Tiểu Đào thờ người.

Thường Hộ Hoa gỡ phong thư ra đón gió:

- Thôi Bắc Hải gửi phong thư này cho ta là vì Hấp Huyết Nga đêm ngày rình rập quanh quần, tính mạng đã đến lúc nguy cấp.

Tiểu Hạnh Tiểu Đào lại ngơ ngẩn.

Tiểu Đào thoát miệng hỏi:

- Thật có sự tình như vậy sao?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Theo thư thì thật là như vậy.

Tiểu Hạnh xen lời:

- Đó có lẽ chỉ là ngoại hiệu của một người.

Thường Hộ Hoa đáp:

- Không phải.

Tiểu Đào lại hỏi:

- Sao thứ Hấp Huyết Nga đó lại có thể tìm đến y?

Thường Hộ Hoa đột nhiên rùng mình, cả giọng nói cũng biến thành cổ quái:

- Bởi vì vợ của y là hóa thân của một Hấp Huyết Nga, là một nga tinh!

Tiểu Hạnh Tiểu Đào lại cười.

Tiểu Đào cười hỏi:

- Chàng cũng tin thế gian có cái gọi là yêu ma quỷ quái?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Ta nói vậy chỉ vì trên thư viết như vậy.

Chàng mới đưa phong thư ra, Tiểu Hạnh Tiểu Đào đã nhất tề giơ tay tiếp lấy.

Bọn họ rất mau chóng đọc xong phong thư, nụ cười trên mặt không còn thấy nữa.

Tiểu Đào xanh mặt:

- Đầu óc của Thôi Bắc Hải có phải có vấn đề không?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Ba năm trước thì không, hiện tại không biết.

Tiểu Đào hỏi:

- Chàng đã ba năm không gặp y?

Thường Hộ Hoa ngẩng mặt nhìn trời:

- Đã tròn ba năm.

Tiểu Đào hỏi:

- Ba năm trước, y có cưới vợ chưa?

Thường Hộ Hoa lắc đầu.

Tiểu Đào hỏi:

- Nói như vậy chàng còn chưa gặp vợ y?

Thường Hộ Hoa gật đầu:

- Chưa gặp, bất quá cũng sắp gặp rồi.

Tiểu Đào giật mình:

- Chàng quyết định đi?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Không đi không được.

Tiểu Đào ngáp ngừng:

- Chàng không sợ vợ y thật là một nga tinh sao?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Hiện tại không sợ.

Tiểu Đào “ồ” lên một tiếng.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Bởi vì hiện tại cả một Hấp Huyết Nga ta cũng chưa đụng phải.

Tiểu Hạnh lại xen lời:

- Đi một chuyến cũng được, bọn ta đã lâu rồi không xuất ngoại.

Thường Hộ Hoa cười cười:

- Lần này ta chỉ đi một mình.

Tiểu Hạnh “hứ” một tiếng, lại trầm mặc.

Tiểu Đào cũng xụi lơ.

Bọn họ đều biết, một khi Thường Hộ Hoa quyết định chuyện gì, tuyệt đối không ai có thể bắt chàng cải biến được.

Thường Hộ Hoa cười:

- Ân oán riêng tư, ta thật không muốn các người nhúng tay vào.

Tiểu Hạnh Tiểu Đào không nói tiếng nào.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Thôi Nghĩa đưa thư xong có đi chưa?

Tiểu Đào đáp:

- Tôi kêu gã đợi ở sảnh đường chờ chàng phúc đáp.

oOo

Người vẫn còn ở đại sảnh.

Thôi Nghĩa không ngờ lại nhận ra Thường Hộ Hoa, vừa thấy chàng tiến vào đã vội đứng dậy.

Thường Hộ Hoa trừng trừng nhìn gã:

- Quả nhiên là người.

Thôi Nghĩa ấp úng:

- Thường gia còn nhớ tiểu nhân?

Thường Hộ Hoa thốt:

- Người theo Thôi Bắc Hải xuất nhập xem chừng không phải mới đây.

Thôi Nghĩa nói:

- Tiểu nhân cả đời đều theo hầu chủ nhân của Thôi gia.

Thường Hộ Hoa “ồ” lên một tiếng, chuyển vấn:

- Lúc người đi, trong nhà đã xảy ra chuyện gì?

Thôi Nghĩa đáp:

- Chủ nhân mấy ngày liền bị Hấp Huyết Nga làm kinh hoảng...

Thật có thứ Hấp Huyết Nga tồn tại!

Thường Hộ Hoa bất giác ngậy người, hỏi truy:

- Người cũng đã thấy thứ Hấp Huyết Nga đó?

Thôi Nghĩa lắc đầu:

- Tôi chưa thấy.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Còn người khác?

Thôi Nghĩa đáp:

- Theo tôi biết thì cũng chưa.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Thấy qua lễ nào chỉ có một mình y?

Thôi Nghĩa cười khổ:

- Phương diện đó tôi cũng không rõ.

Thường Hộ Hoa lại hỏi:

- Lúc Thôi Bắc Hải giao thư cho người có nói gì không?

Thôi Nghĩa đáp:

- Chỉ phân phó tôi mau mau đưa thư đến Vạn Hoa Trang.

Gã quả thật cũng nhanh chân lắm.

Thư đưa ra mừng bảy tháng ba, hôm nay mới mười ba tháng ba.

Từ Tự Bảo Trai đến Vạn Hoa Trang, lộ trình tịnh không kém sáu ngày đường.

Thường Hộ Hoa ngẫm nghĩ, lại hỏi:

- Lúc đó người thấy y có gì không bình thường không?

Thôi Nghĩa đáp:

- Chủ nhân lúc đó sắc mặt khó coi phi thường, song thủ lại run rẩy không ngừng.

Thường Hộ Hoa không hỏi nữa, bởi vì chàng biết có hỏi nữa cũng không thể hỏi được gì hơn.

Chàng quay đầu phân phó:

- Chuẩn bị ngựa!

Một lão nhân đầu bạc đứng hầu trước cửa tuân lệnh thoái lui, ngoài sân chợt truyền vào tiếng ngựa hí.

Tiểu Đào Tiểu Hạnh không ngờ đã chuẩn bị một thót ngựa tốt cho chàng.

Thường Hộ Hoa mỉm cười cất bước, Thôi Nghĩa vội vàng theo sát sau lưng.

o0o

Khăn choàng trắng như tuyết, bảo kiếm vỏ da màu tím, miệng vỏ nạm hoàng kim.

Tiểu Đào buộc bảo kiếm cho Thường Hộ Hoa, Tiểu Hạnh khoác khăn cho chàng.

Thường Hộ Hoa mỉm cười lên ngựa.

o0o

Trong vườn hoa như biển cả, ngoài cửa hoa lấp trời cao. Yên vũ mê mang, hoa rơi đủ sắc.

Một tiếng quát nhẹ, Thường Hộ Hoa quát ngựa phóng giữa khối mưa cùng đám hoa rơi. Ngựa nâu phì phò xông phá một khoảnh bụi hồng.

o0o

Mùng một tháng ba, đêm canh hai, bầu trời trong suốt như mặt nước. Thôi Bắc Hải giống như một con cá bơi lội trong nước, tâm tình thư thái cực kỳ.

Mấy kiện châu bảo chỉ đáng giá ba trăm lượng hoàng kim không ngờ đã bán được năm trăm lượng, quả thật là chuyện đáng để cao hứng.

Y tiến khách xong, ngắm nhìn ngân phiếu năm trăm lượng hoàng kim, bước đi nhanh nhẩu nhẹ nhàng xuyên qua hành lang, bước qua hoa kính, trở về thư trai đằng hậu viện.

Thư trai này là chỗ đọc sách của y, cũng là nơi y tàng giấu tài phú. Trên một bức tường của thư trai, có một cánh cửa ngầm, sau cửa có một thạch cấp, ăn thông thẳng xuống địa thất bên dưới.

Từ cửa ngầm xuống địa thất, tổng cộng có bảy cơ quan mai phục, ngoại trừ y ra, không ai có thể bình an đi thông qua bảy cơ quan mai phục đó.

Y có tin tâm đó, bởi vì bảy cơ quan mai phục đều do y tự tay thiết kế, tự tay giám tạo.

Y vốn là đệ tử của đại xảo tượng Huyền Cơ Tử, tiếp nhận chân truyền trang trí cơ quan của Huyền Cơ Tử, bảy cơ quan mai phục đó chính là kiệt tác tinh tâm của y.

Y tin rằng có thể thập phần trông cậy vào chúng được, cũng biết rõ uy lực của chúng.

Cơ quan mở cửa ngầm nằm sau một bức cổ họa treo trên tường.

Cổ họa của Đường Bá Hổ, y tùy tùy tiện tiện treo ở đó, bởi vì châu bảo trân tàng của y so với bức họa đó còn quý hơn gấp ngàn lần.

Hiện tại y đang đứng trước bức họa đó.

Ánh đèn sáng ngời chiếu xuống, lưu lại bóng hình cao to của y trên tường.

Y nâng bức họa lên, cái bóng như chẻ xéo đầu.

Tình hình đó y không biết đã trải qua bao nhiêu lần rồi, nhưng lần này y đột nhiên lại nảy ra một thứ cảm giác dị dạng.

Cũng vào sát na đó, bóng của y đột nhiên biến mất! Biến mất trong một cái bóng khổng lồ kỳ quái!

Tuyệt không phải cái bóng của y đột nhiên biến thành khổng lồ kỳ quái; là một vật đột nhiên xuất hiện sau lưng y, chặn ánh đèn nguyên đang chiếu trên người y.

Là một vật, tuyệt đối không phải là người!

Vô luận nhìn làm sao, đó cũng không giống là một bóng người, hoàn toàn không giống, chỉ giống một bóng hồ điệp.

Bóng bất động, cái bóng đó xuất hiện quá đột ngột!

Thôi Bắc Hải ngây người, thấp nửa người xuống, sau khi thấp người xuống mới quay lại.

Cái bóng đó lập tức chắn ngay trước mặt y, y cơ hồ đồng thời nhìn rõ đó là vật gì.

Tĩnh không phải là một con hồ điệp, đó là một con ngài! Một con thanh nga tinh oanh như bích ngọc, đang xoè cánh đậu trên lồng lụa của trần đèn trên thư án.

Giữa ánh đèn, con ngài đó thân thể lấp lánh u quang yêu dị! Trong u quang hiện một đôi mắt huyết hồng.

Tĩnh không phải là mắt! Đó chỉ là một vầng huyết hồng giống như mắt, tả hữu phân bố trên đôi cánh thứ hai đối nhau của thanh nga!

Xung quanh vẩy huyết hồng giống như mắt đó là những vẩy nhỏ huyết hồng, phẳng phất ngập tràn những tơ máu.

Những tơ máu uốn uốn khúc khúc hướng xuống thân thể ngưng tụ phía trên song “nhân”, giống như hai mi mắt, khu vực bụng con ngài không ngờ lại giống như một cái mũi.

Nhìn kỹ, đó giống như một khuôn mặt, mặt mà không có má, mặt quý!

Con người, đại khái không thể có một khuôn mặt khủng bố như vậy.

Trên khuôn mặt đó, trên đôi cánh thứ nhất cũng có những vẩy huyết hồng, lợt lạt hơn, đôi cánh thứ nhất của nó giống như một cái mào bích ngọc kỳ quái.

Ở giữa cái mào bích ngọc đó đương nhiên là đầu ngài.

Hai bên tả hữu của đầu ngài mỗi bên có cái râu hình lông chim, còn có hai thứ hình cầu, đó mới chính là mắt của nó.

Đôi mắt đó không ngờ lại hoàn toàn chung một màu sắc với hai mắt trên cánh, đỏ đến mức giống như máu tươi, hơn nữa còn lấp loé.

Huyết quang! Đôi mắt lấp loé huyết quang đó phẳng phất đang trừng trừng nhìn Thôi Bắc Hải!

Thôi Bắc Hải có cảm giác như vậy.

Giữa sát na đó, y đột nhiên sinh ra một nỗi kinh sợ trong lòng.

Một nỗi kinh hãi trước đây chưa từng có!

Y rất muốn dời mục quang đi, nhưng sát na đó, y đột nhiên phát hiện mắt mình đã cứng đờ, cả thân người phẳng phất đã bắt đầu cứng đờ ra.

Đôi mắt ngài huyết hồng đó tựa hồ ẩn tàng một ma lực kỳ bí hấp trụ ánh mắt của Thôi Bắc Hải!

Cả hồn phách của Thôi Bắc Hải cũng chừng như đã bị hấp trụ!

Y bắt đầu cảm thấy hồn phách mình đang dần dần ly khai khỏi xác thân.

Cũng vừa lúc đó, y nhìn thấy miệng con ngài.

Miệng ngài huyết hồng, đang phà ra một ống hút huyết hồng, lập loè trong ánh đèn như châm!

Một luồng hàn khí sâm lãnh cơ hồ đồng thời bốc lên từ gót chân của Thôi Bắc Hải, cũng như châm nhọn vậy, tấn tốc đâm thẳng vào tim y!

Tim y chợt rét run lên, thần trí chợt tỉnh táo lại, toàn thân lập tức như lọt vào giữa băng thủy, hồn phách như đồng thời bay trở về.

Hai đồng tử của y đồng thời lộ xuất biểu tình khủng bố, giống như đột nhiên nhớ đến chuyện gì đáng sợ!

Y bỗng thoát miệng la lên:

- Hấp Huyết Nga!

Đó hoàn toàn không giống thanh âm của y.

Ba chữ Hấp Huyết Nga ra khỏi miệng, cơ thịt trên mặt y đã méo mó, không còn giống mặt y nữa.

Y phẳng phất đã biến thành một người khác!

“Phập” một tiếng dị hưởng, trên lồng lỵ của trần đèn đồng thời xuất hiện một lỗ nhỏ, ống hút huyết hồng của thanh nga đã đâm thủng lồng lỵ.

Ống hút đó hiển nhiên không chỉ có ngoại hình giống như châm nhọn, thật sự cũng sắc bén như châm nhọn.

Xem chừng cái ống hút đó tự nhiên không khó gì đâm xuyên qua da thịt người.

Trường trường nhìn cái lồng lỵ bị đâm thủng, Thôi Bắc Hải có cảm giác da thịt mình cũng bị đâm xuyên, máu tươi trong người đang bị hút ra ngoài!

Tay y băng lãnh, song thủ băng lãnh nhất tề án trên đai áo!

Đó tịnh không phải là một cái đai áo bình thường, bên trong đai áo tàng giấu “Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm” thành danh giang hồ của y!

Nhuyễn kiếm dài ba thước, trên kiếm khảm bảy ám khí như sao trời, một kiếm đâm ra, lúc nội lực kinh thấu thân kiếm, bảy ám khí hình sao trời kia liền bay ra công kích, xuất kỳ bất ý lấy mạng địch thủ!

Cho đến bây giờ, còn chưa có một ai bảo trụ được tính mạng dưới một kiếm “Thất Tinh Tuyệt Mệnh” của y!

“Thất Tinh Đoạt Phách, Nhất Kiếm Tuyệt Mệnh”! Đối với người thì như vậy, còn đối với ngài thì sao?

Ống hút đã thu lại, một điểm sáng đặc biệt ngời ngời hình dáng mũi châm đang chiếu trên đầu ngài.

Trong thư trai tỉnh mạch đột nhiên vang lên mấy tiếng động “rét rét” lạ tai.

Cánh ngài bắt đầu rung động, tim Thôi Bắc Hải lại bắt đầu co thắt, tiếng “rét rét” càng vang lừng!

Con thanh nga khổng lồ đột nhiên bung người, tiếng “rét rét” càng lúc càng lớn!

Lồng đèn dần dần bị thanh nga bao trùm!

Hai tròng mắt của Thôi Bắc Hải co thắt, mồ hôi đầy mặt!

“Rét” một tiếng, con ngài đột nhiên bay khỏi đèn, như một ác quỷ bay về phía Thôi Bắc Hải!

Đôi mắt trên đầu ngài, vẩy hoa như song nhãn trên cánh ngài giống như bùng cháy giữa huyết hỏa, thiểm động giữa huyết hỏa!

Ống hút lại lộ ra, đâm ra như kiếm!

“Hấp Huyết Nga!”

Thôi Bắc Hải khản giọng hắt ra tiếng kêu quái đản, Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm chung quy xuất thủ!

Kiếm quang như thiểm điện, lạnh buốt như hàn tinh, nhất kiếm thất tinh đồng thời phi kích!

Thất Tinh Đoạt Phách, Nhất Kiếm Tuyệt Mệnh!

“Phạch phạch phạch phạch phạch phạch phạch” bảy tiếng kỳ dị, bảy ám khí hình sao ghim trên mặt bàn!

Lồng lụa bị chém làm hai giữa kiếm quang, “rét” một tiếng bay cao!

Tiêm đèn đồng thời bị cắt làm hai đoạn giữa kiếm quang, bay giữa không trung!

Cả thư trai tối đen! Tiêm đèn giống như quỷ hỏa tung bay giữa khoảng không!

Còn ngài? Giữa sát na đó, Hấp Huyết Nga ảo biến bộc phát tập kích như ma quỷ đột nhiên biến thành trong suốt, chỉ còn lại một vòng lớn phát quang lấp lánh, kiếm vừa đến, cả cái vòng lớn cũng tiêu tán.

Tan biến như ma quỷ! Thôi Bắc Hải giương mắt nhìn quanh, mồ hôi đầm đìa mặt!

Kiếm của y lại thò ra, tiếp lấy tiêm đèn đang rơi giữa không gian, đưa về trần đèn đầu!

Đèn lại thấp lên, dần dần lại sáng rõ, dưới ánh đèn sáng rõ, Thôi Bắc Hải nhìn thấy rất rõ ràng trong thư trai chỉ còn một mình y.

Không có ngài, ruồi muỗi cũng không có, những gì nhìn thấy này giờ lẽ nào chỉ là ảo giác?

Y lồm cồm lượm lồng đèn rớt dưới đất.

Trên lồng đèn không ngờ có một lỗ nhỏ như châm đâm, cái lỗ đó cũng chính là chỗ hồi nãy ống hút của Hấp Huyết Nga chích vào.

Tuyệt không phải là ảo giác!

Thôi Bắc Hải toàn thân băng lãnh.

oOo

Mùng hai tháng ba. Trước giờ Ngọ, bên hồ.

Nước như Bích Ngọc, núi xanh sẫm, bên hồ lại sương mù dày đặc, xuân sắc nồng như rượu.

Đầu óc Thôi Bắc Hải ưu sầu còn nồng hơn cả rượu, nồng đến mức không tỉnh nổi.

Sự tình đêm hôm qua vẫn còn làm cho tim y đập thành thịch, y bước giữa sương mù, cước bộ trầm trọng.

Cảnh sắc trước mắt tuy tú lệ, y lại không để ý gì tới.

Y làm sao còn có tâm tình để ngắm cảnh.

Hôm nay y sở dĩ đến đây chỉ là vì tại đây có thể tìm được Đỗ Tiểu Thiên.

Đỗ Tiểu Thiên là bằng hữu của y, cũng là phó bộ đầu ở địa phương này, là một hảo đạo thủ, người rất thông minh, trước sau đã từng phá biết bao nhiêu vụ án gai góc.

Có người nói, nếu quả bối cảnh của Đỗ Tiểu Thiên ưu việt bằng một nửa Dương Tấn, tổng bộ đầu của địa phương này nhất định là Đỗ Tiểu Thiên, không phải là Dương Tấn.

Đối với những lời nói đó, Đỗ Tiểu Thiên tịnh không biểu thị ý kiến gì.

Hắn xem ra rất thỏa mãn với chức vị phó bộ đầu.

Hiện tại hắn đang ngay bên cạnh Thôi Bắc Hải, bộ dạng phảng phất trầm túy trong ánh sương hồ in đậm sắc núi.

Hắn đến đây để thưởng thức phong cảnh.

Bởi vì hắn vừa lo xong một vụ án, đang muốn thư thả tâm tình bao lâu nay quá khẩn trương.

Thôi Bắc Hải bước tới bên cạnh hắn, hắn mới biết, hắn kinh ngạc nhìn Thôi Bắc Hải.

Tới đây mà gặp Thôi Bắc Hải thật là quá vượt ngoài ý liệu của hắn, hắn biết rất rõ con người Thôi Bắc Hải.

Nơi đây tịnh không phải là địa phương để hạng người thích hưởng thụ như Thôi Bắc Hải đến, hà huống Thôi Bắc Hải lại đến một mình.

Thôi Bắc Hải cũng đang nhìn hấn, thần sắc trên mặt đặc biệt phi thường.

Đỗ Tiểu Thiên kinh ngạc cực kỳ.

Hấn vẫn cười cười, chào hỏi:

- Người cũng thích địa phương này sao?

Thôi Bắc Hải mắt không lay động:

- Không thích gì lắm.

Đỗ Tiểu Thiên cười:

- Tình cờ quá, ta cũng thật sự không tưởng nổi có thể gặp người ở một chỗ như vậy.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Ta thì tưởng được.

Đỗ Tiểu Thiên thờ người:

- Ồ?

Thôi Bắc Hải thốt:

- Ta qua nhà người, người nhà người nói cho ta biết người đã đến đây.

Đỗ Tiểu Thiên giật mình:

- Người đến đây lẽ nào là vì ta?

Thôi Bắc Hải gật đầu.

Đỗ Tiểu Thiên kinh ngạc hỏi:

- Chuyện gì mà đến tìm ta gấp gáp vậy?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Đích xác có một chuyện cần thỉnh giáo.

Y xoay người lại, lại nhắc chân bước đi, không ngờ lại đi về.

Đỗ Tiểu Thiên chỉ còn nước bước theo.

Thôi Bắc Hải vừa đi vừa nói:

- Ta biết dấu chân người in khắp thiên hạ, kiến thức rộng rãi, chuyện nào chỗ nào người nào có lẽ cũng không có gì là chưa nghe tới...

Đỗ Tiểu Thiên nhin không được:

- Có chuyện gì?

Thôi Bắc Hải rùng mình:

- Người có biết thứ gọi là Hấp Huyết Nga không?

“Hấp Huyết Nga?” Đỗ Tiểu Thiên lại ngây người: “Người nói thứ Hấp Huyết Nga sinh trưởng giữa rừng hoang ở Tiêu Tương Sơn?”

Thôi Bắc Hải mừng rỡ:

- Người quả nhiên biết.

Đỗ Tiểu Thiên cười:

- Ta vốn là đến từ Tiêu Tương.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Vậy thì hay quá.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi lại:

- Người đột nhiên đi hỏi ta về thứ đó làm gì?

Thôi Bắc Hải không đáp mà hỏi ngược:

- Thứ đó thật ra là gì vậy?

Đỗ Tiểu Thiên ráng đè nén nỗi ngạc nhiên trong lòng, hồi đáp:

- Là một thứ như ngài.

Thôi Bắc Hải hỏi:

- Hoàn toàn giống hệt ngài?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Ngoại hình thì giống hệt, nhan sắc lại có chỗ bất đồng.

Thôi Bắc Hải hỏi:

- Nhan sắc ra sao?

“Màu thanh lục”. Đỗ Tiểu Thiên đáp: “Thanh lục giống như bích ngọc, mắt lại màu đỏ, trên đôi cánh thứ hai của nó còn có vảy hoa giống như một đôi mắt, lại đỏ tươi như máu tươi, xung quanh vảy mắt còn có đầy vảy huyết hồng”.

Thôi Bắc Hải hỏi:

- Đó có phải vì hút máu người và thú cho nên mới biến thành như vậy?

Đỗ Tiểu Thiên lắc đầu:

- Người cũng từng nghe truyền thuyết đó sao?

Thôi Bắc Hải hỏi:

- Lễ nào đó chỉ là một truyền thuyết?

Đỗ Tiểu Thiên gật đầu cười:

- Vốn là vậy.

Thôi Bắc Hải hỏi:

- Như vậy sao lại gọi chúng là Hấp Huyết Nga?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Bởi vì đôi mắt huyết hồng, đôi vảy như mắt huyết hồng, cùng với những vảy nhỏ như tia máu trên hai cánh của chúng, người đời vô tri nghĩ hoàn toàn là do chúng hút máu mà ra, cho nên tặng cho chúng cái tên gọi đó.

Hắn ngừng một chút, lại tiếp lời:

- Cũng tịnh không chỉ có cái danh xưng Hấp Huyết Nga, còn có người kêu chúng là Quỷ Diện Tặc.

Thôi Bắc Hải bất giác gật đầu:

- Từ sau lưng mà nhìn quả thật là một cái mặt quỷ.

Đỗ Tiểu Thiên cười cười, chợt hỏi:

- Người thấy quỷ hồi nào vậy?

Thôi Bắc Hải ngớ người:

- Chưa từng thấy qua.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Vậy người làm sao biết mặt quỷ ra sao?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Ta cũng không biết, ta chỉ biết mặt người tuyệt không có bộ dạng đó.

Đỗ Tiểu Thiên cười:

- Rồi còn có người kêu chúng là Tước Mục Nga, Ma Nhân Nga, đó là vì đôi vảy hoa hình mắt trên đôi cánh thứ nhì của chúng.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Ma Nhân so với Tước Mục ổn thỏa hơn nhiều.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Ừm.

Thôi Bắc Hải hỏi:

- Thứ ngài đó quả thật không thể hút máu?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Vốn là không thể, vảy đỏ trên cánh chúng từ lúc sinh ra đã có.

Thôi Bắc Hải hỏi:

- Người có thể khẳng định?

Đỗ Tiểu Thiên không hồi đáp.

Thôi Bắc Hải nhìn hần chăm chăm.

Đỗ Tiểu Thiên nhìn Thôi Bắc Hải, cười khổ:

- Ta tuy không thể khẳng định, lại cũng chưa bao giờ thấy Hấp Huyết Nga hút máu, hơn nữa chưa nghe nói có bất kỳ ai bị.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Có lẽ người từng thấy qua đều đã bị Hấp Huyết Nga hút cạn huyết dịch trong mình, đều đã thành người chết.

Y hít một hơi sâu, lại nói:

- Người chết tuyệt không thể nói.

Đỗ Tiểu Thiên cười khổ:

- Có lẽ thật như người nói, bất quá theo ta biết, loại ngài đó tịnh không thích máu.

Thôi Bắc Hải hỏi:

- Không có ngoại lệ sao?

Đỗ Tiểu Thiên lại lắc đầu:

- Ta thủy chung nghĩ đó chỉ là một truyền thuyết.

Thôi Bắc Hải thở dài:

- Ta cũng hy vọng đó chỉ là một truyền thuyết.

Đỗ Tiểu Thiên thốt:

- Ồ?

Thôi Bắc Hải nói tiếp:

- Ít ra như vậy ta bất tất phải lo lắng nữa.

Đỗ Tiểu Thiên ngạc nhiên:

- Người đang lo lắng chuyện gì?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Lo Hấp Huyết Nga hút hết máu của ta.

Đỗ Tiểu Thiên càng ngạc nhiên, không thể không hỏi:

- Người thấy Hấp Huyết Nga hồi nào?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Đêm hôm qua.

Đỗ Tiểu Thiên kinh hoảng:

- Đêm hôm qua?

Thôi Bắc Hải thốt:

- Ta tuy có nghe về truyền thuyết Hấp Huyết Nga, chưa từng đi qua Tiêu Tương, cũng chưa từng thấy Hấp Huyết Nga, chỉ là đêm hôm qua...

Đỗ Tiểu Thiên hỏi liền:

- Người có thể xác định thứ đêm hôm qua thấy là Hấp Huyết Nga?

Thôi Bắc Hải thở dài nhè nhẹ:

- Bởi vì đêm hôm qua đột nhiên xuất hiện một con ngài trong thư trai của ta hoàn toàn giống hệt Hấp Huyết Nga được miêu tả trong truyền thuyết.

Đỗ Tiểu Thiên ngạc nhiên:

- Từ Tiêu Tương tới đây tuy không xa gì, Hấp Huyết Nga có thể bay đến đây lại là chuyện chưa từng có.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Ta cũng chưa từng nghe nói có người ở đây thấy Hấp Huyết Nga xuất hiện.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Đó có lẽ là do quan hệ hoàn cảnh không thích hợp mấy, bất quá hoàn cảnh không phải hoàn toàn không có biến hóa, chuyện Hấp Huyết Nga bay đến đây cũng không phải là tuyệt đối không có khả năng.

Hắn cười cười, lại nói:

- Nhìn thấy một con Hấp Huyết Nga cũng bất tất phải lo lắng như vậy, lúc ở Tiêu Tương ta thấy cũng không ít gì, hiện tại vẫn sống nhàn đây nè.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Lúc người nhìn thấy chúng, có lẽ chúng đã no bụng rồi, không còn muốn hút máu nữa.

Đỗ Tiểu Thiên cười lớn:

- Có lẽ vậy.

Thôi Bắc Hải không cười, mặt mày sầu khổ.

Đỗ Tiểu Thiên cười một mình không vui vẻ gì, liền ngậm miệng:

- Ta thấy người đêm qua nhất định đã bị con Hấp Huyết Nga đó hù gần chết.

Thôi Bắc Hải không nói gì, chỉ gật đầu, tịnh không phủ nhận.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi tiếp:

- Đêm qua con Hấp Huyết Nga đó có ý đồ hút máu người không?

Thôi Bắc Hải hơi biến sắc:

- Ta thấy nó quả thật có ý đồ đó!

- o O o -